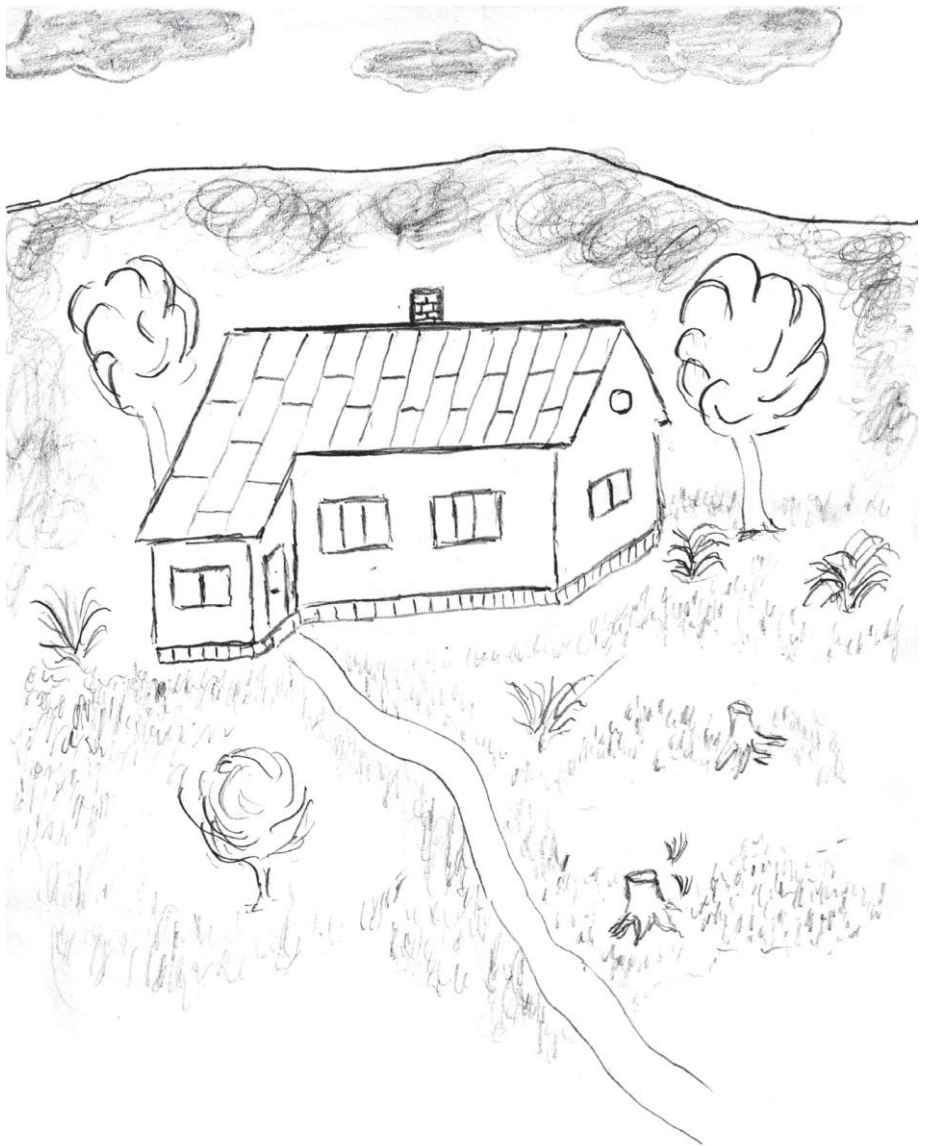

**Z DOMOVA...
HOP DO POHÁDKY,
Z POHÁDKY...
HOP ZASE ZPÁTKY**

**Na motivy vyprávění Milušky Piatkové
napsala Zuzana Muchová**

**Z DOMOVA... HOP DO
POHÁDKY,
Z POHÁDKY... HOP ZASE
ZPÁTKY**

Na motivy vyprávění Milušky Piatkové
napsala **Zuzana Muchová**

BYLA JEDNA RODINA

V jedné malé chaloupce ve stráni žil švec.

Dneska, děti, asi tento název moc neznáte. Tak to je prosím malý Baťa neboli obuvník. Všem chudičkým lidem okolo spravoval boty a jednou ročně, když byl ve městě výroční trh, dělal boty nové. Bůhví, kde ty kůže sehnal. Jeho paní vyráběla různé límečky a krajky ke krku, přívěsky a ozdobičky. U většiny lidí nebylo dost peněz ani na jídlo, natož na takové věci, ale jednou za rok si chtěli koupit něco lepšího, aby měli pocit, že si to taky můžou dovolit. Manželé obvykle na trhu vyprodali všechno, a tak si vždy udělali rozpočet, jak s utrženými penězi celý rok vystačit.

Švec byl veselá povaha, při své práci si zpíval nebo pískal a manželka se už naučila to poslouchat nebo ne, jak byla zrovna při náladě. Jen jedna jediná věc jim strašně chyběla. Ačkoli jim oběma bylo kolem čtyřicítky, neměli děti. Ale jak se říká: „Když pánbůh dopustí, i motyka spustí“.

Najednou se jim narodil kluk, hezký a vzrostlý, jako by jim ho ze samého nebe podali. Poděkovali v kostelíčku, o synka se vzorně starali a věnovali mu každou volnou chvíli.

Jeniček, jak ho pojmenovali, je velmi miloval. Když našel něco, co by se dalo zužitkovat, schoval to, jako by věděl, že to bude ke svému živobytí potřebovat. Měl to asi v krvi po svém pradědovi, který byl

kovářem. Rodičům pomáhal, jak mohl, mamince doma i s dobyt看em, akorát boty se mu trochu zajídaly, ty dělat nechtěl.

„Prostě na ševcování není dělaný,“ řekl táta.

Nezlobil se, nikterak nelál a naopak mu pochválil jeho zprvu neumělé výrobky z kovu. Jeník se však neustále zdokamaloval a postupně vytvářel takové krásné věci jako například zvláštní klíče ke starobylým zámkům a podobně. Při výpomoci v jejich rodinném krámku si zpíval a pískal a lidi ho měli za to rádi. Tak to bylo i ve škole, i když se nijak zvlášť dobře neučil. Ale pomáhal kamarádům i slabším, učitelům při úklidu, zvedal těžká břemena a byl proto všude oblíbený.

A jak se lidově říká, znovu: „Když pánbůh dopustí...“

Po deseti letech se narodila sestřička Maruška. Rodiče říkali: „Je to vůle Páně, musíme se tomu podřídít.“

Bratr měl velikou radost, každou volnou chvíli jí věnoval a nadále vyráběl různé věci, nejen kovové, ale i z papíru a z čeho se dalo. Holčička se radovala a měla bratra hrozně ráda.

